

РЕШЕНИЕ

№ 2892

гр. София, 23.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в
публично заседание на 04.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **6456** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 26, ал. 1 и ал. 12 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба на М. М., [дата на раждане] в [населено място], Р С., гражданин на Република С., притежаващ паспорт №[ЕИК], валиден до 30.06.2031 г., чрез адв. М. З., срещу заповед № 513з-6296/28.05.2025 г., издадена „за“ Началник отдел „Миграция“-СДВР, гл. инспектор С. С., с която е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България по заявление с вх. № 101266 от 08.05.2025 г. на М. М..

С жалбата се иска отмяна на отказа като неправилен и незаконосъобразен, постановен в нарушение на материалния и на процесуалния закон. Твърди се, че изводите на административния орган за деклариране на неверни данни или представяне на документ с невярно съдържание са немотивирани и неподкрепени с доказателства. В постановената заповед се съдържат непълни и недоказани фактически основания, не е доказано, че декларираната адресна регистрация е невалидна, нито че жалбоподателят не работи по представения трудов договор. С оспорената заповед е нарушен принципът на пропорционалност по чл. 6 АПК – санкцията е прекомерна спрямо фактическите обстоятелства и доказателства, както и на принципите на обективност и справедливост по чл. 7 и чл. 8 АПК. При издаване на акта административният орган не е разгледал и съобразил обективно и безпристрастно фактите и обстоятелствата по делото, както и не е съобразил издаденото Удостоверение за български произход на ИАБЧ. Направено е искане за присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. М. З., който претендира отмяна на административния акт като незаконосъобразен и неправилен и връщане на преписката за ново

произнасяне от административния орган. Претендира разноски.

Ответникът – началникът на отдел „Миграция“ - СДВР се представлява от юрк. С., който моли съда да отхвърли жабата като неоснователна и да остави в сила оспорената заповед. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по заявление с вх. № 101266/08.05.2025 г. за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България от М. М., [дата на раждане] в [населено място], гражданин на Република С., на основание чл. 24, ал 1, т. 5 от Закона за чужденците в Република България (имат основание да им бъде разрешено постоянно пребиваване;), във връзка с чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ (Когато чужденец от български произход е влязъл законно на територията на Република България и не притежава виза за дългосрочно пребиваване).

Към заявлението са приложени следните документи: копие на страница със снимка на паспорт на сръбския гражданин и положен печат за влизане в Р.България; преведено свидетелство за съдимост; декларация за адрес: гр. „Б.“, [улица], № 2Б; договор за наем; трудов договор с „Мигрейшън“ ЕООД; полица за медицинска застраховка.

Със становище № 513р-55689 от 28.05.25 г. на началник СЗМ-ОМ-СДВР е предложено да бъде издадена заповед за отказ за издаване на разрешение за пребиваване в България на жалбоподателя.

По делото е приложена е докладна записка № 513р-54634 от 23.05.2025 г. на мл. ПИ в група „А.“ на сектор „Незаконна миграция“ към отдел „Миграция“-СДВР.

При разглеждане на заявлението и преглед на трудовия договор е установено, че М. М. следва да изпълнява физически трудовата си дейност на длъжност „технически сътрудник“ в „Мигрейшън“ ЕООД с месторабота [населено място], поради което на 22.05.2025 г. е извършена проверка на адреса на фирма „Мигрейшън“ ЕООД в [населено място], [улица], офис 1, от служители на отдел „Миграция“ - СДВР. На място е установен управителят на дружеството работодател А. М., който е заявил, че чуждият гражданин работи в неговата фирма от 08.05.2025 г., но в момента е извън страната и извършва дейността онлайн.

На същия ден относно достоверността на заявения адрес, който е заявил М. М., а именно гр. „Б.“, [улица], № 2Б, е извършена проверка от служители на отдел „Миграция“ - СДВР. На място на адреса не е установен чуждият гражданин, но е проведен разговор със собственика на къщата А. М., който е заявил, че М. М. не е пребивавал на адреса, тъй като идвал само за един ден в страната.

Видно от декларацията за предоставяне на жилище от 07.05.2025 г. до извършване на проверката на адрес на 22.05.2025 г., чуждият гражданин не е заживял на адреса и не се е установил там. След преглед на трудовия договор, в него е описано, че М. М. следва да изпълнява длъжността „технически сътрудник“ в „Мигрейшън“ ЕООД и месторабота [населено място], но видно от извършената проверка, от сключване на трудовия договор на 08.05.2025 г. до 22.05.2025 г. същият не е извършвал трудова дейност.

Предвид на това е изготвено становище, че по заявление № 101266 /08.05.2025 г., за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България от М. М., същият е декларирал, че пребивава на адрес гр. „Б.“, [улица], № 2Б, но при извършена физическа проверка е установено, че не живее на адреса, а по сключения трудов договор не извършва реално трудова дейност и горното е основание по подаденото заявление да се издаде отказ от предоставяне право на

пребиваване на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ (Отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване на срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 – 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26) във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ (“Отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когатое декларирал неверни данни), и е предложено да бъде издадена заповед за отказ за издаване на разрешение за пребиваване до АО.

Решаващият орган като се е запознал с материалите по административна преписка и становище с рег. № 513р - 55689/28.05.2025 г., е достигнал до извода, че декларираните от чуждия гражданин данни относно адреса на пребиваване и месторабота в Република България са неверни и не са потвърдени, е постановил процесната заповед, с която е отказал предоставяне право на продължително пребиваване в Република България по заявление с вх. № 101266/08.05.2025 г., подадено от М. М..

При така установената по делото фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, съгласно чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ, във вр. със заповед № 513з-2396/24.03.2021 г. и Заповед 513з-5977/22.05.2025 г. на директора на СДВР.

Отказът е мотивиран от фактическа и правна страна по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл.

В отказа за издаване на разрешение за продължително пребиваване са посочени разпоредбите на чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. Съгласно разпоредбата на чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал.1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 18 - 23 и 26 от ЗЧРБ. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, отказва за издаване на виза или влизане в страната на чужденец когато той е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. В случая административният орган се е позовал на предл. второ на цитираната правна норма, а именно деклариране на неверни данни относно адреса на пребиваване на чуждия гражданин и твърдението, че упражнява трудова дейност. С оглед фактите по делото, основанийето за отказ, посочено от административния орган е обосновано, тъй като са налице данни, че жалбоподателят не пребивава на декларирания от нея адрес за пребиваване в страната и не е работила по трудовото си правоотношение. Декларираните данни от чуждия гражданин са неверни, както обосновано е приел и административния орган.

По делото е приобщена докладна записка рег. № 513р-54634 от 23.05.2025 г., видно от която е извършена проверка на адрес, посочен в заявлението на жалбоподателя, а именно [населено място]. ул. Н.“ № 2Б. Посетен е и адресът, на който е регистрирана фирмата, в която следва да работи чуждият гражданин, като е установено, че същият е извън страната. По административната преписка е приобщено и изготвено становище с рег. № 513р-55689/28.05.2025 г., от което е установено, че жалбоподателят не изпълнява физически трудовата си дейност с посочен адрес на месторабота в дружество „Мигрейшън“ ЕООД, като лицето не е установено и на адреса, посочен в заявлението като адрес за местоживееене. При извършен преглед на трудовия договор на жалбоподателя изрично е отбелязано, че същият следва да полага труд като „технически сътрудник“, с месторабота [населено място], а не онлайн. Установено е, че

реално не се извършва трудова дейност, съответно в тази връзка предоставената от жалбоподателя информация е невярна.

Фактите, описани в мотивите на оспорения отказ, се потвърждават и от приложеното по делото копие от паспорта на жалбоподателя. Видно от поставените в същия входящ и изходящ печати е, че М. М. е влязъл в Р България на дата 08.05.2025 г. и е напуснал на същата дата.

Съдът счита, че не са налице и посочените от жалбоподателя нарушения на чл. 35 от АПК, като административният орган е положил всички усилия и е изяснил фактическата обстановка по случая.

ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл. 4 от ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред, да са лоялни към българската държава и да не уронват престижа и достойнството на българския народ. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Република България не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБ. Използването от решаващия орган правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон (ЗЧРБ). Липсват данни за засягане на права и законни интереси на чуждия гражданин в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законовата цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека мярка съобразно обществения интерес да не се допуска нарушаване на режима за пребиваване на чужденците в Република България. По изложените съображения са неоснователни доводите на жалбоподателя за несъответствие на отказа със законовата цел по смисъла на чл. 146. т. 5 от АПК.

Законодателят изрично е предоставил правомощия на решаващия орган - началникът на отдел „Миграция“ – СДВР, да установява наличието на конкретни обстоятелства от хипотезата на чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. При своята преценка решаващият орган несъмнено трябва да изложи категорично мотиви и да аргументира основанието за постановяване на отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване на чужденеца.

Правилно административният орган е приел, че са налице отрицателни предпоставки по чл. 26 ал. 1 във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 23, предл. второ от ЗЧРБ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на жалбоподателя, тъй като приложените от заявителя доказателства само формално изпълняват условията за целите на производството по ЗЧРБ. Съдът намира, че след като е изпълнил задължението си да подложи на преценка представените от молителя доказателства, административният орган е извел съответни на закона правни изводи. Актът е издаден в съответствие с материалния закон.

Общите разпоредби на чл. 6, ал. 1-5 от АПК уреждат принципа на съразмерност, като дават правна уредба на противоречието на между частен и обществен интерес. Съотношението между общ и частен интерес е уредено в чл. 6, ал. 2 АПК, а именно административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл. 4 от ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред и да са лоялни към българската държава. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Република България не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБ. Използването от тези служби правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон (ЗЧРБ). Липсват данни за

засягане на права и законни интереси на чуждия гражданин в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законовата цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека мярка. По изложените съображения постановеният отказ е издаден в съответствие и със законовата цел по смисъла на чл. 146, т. 5 от АПК.

С оглед на гореизложеното, съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в предвидената писмена форма, в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават неговата отмяна, поради което жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

На ответника се дължат разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер 66.47 евро (с левова равностойност 130 лева).

Така мотивиран, Административен съд София-град, I - во отделение, 46-ти състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. М., [дата на раждане] в [населено място], гражданин на Република С., притежаващ паспорт №[ЕИК], валиден до 30.06.2031 г. срещу заповед № 513з-6296/28.05.25 г., издадена „за“ Началник отдел „Миграция“-СДВР, с която е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България по заявление с вх. № 101266 от 08.05.2025 г. на М. М..

ОСЪЖДА М. М., [дата на раждане] в [населено място], гражданин на Република С., притежаващ паспорт №[ЕИК], валиден до 30.06.2031 г. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 66.47 евро (с левова равностойност 130 лева), представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14 - дневен срок от съобщаването му.

Съдия: